

Pan Vladimír Černín se narodil 24. 2. 1942 v Ostravě, kam se rodiče přestěhovali z menší vesnice na Opavsku (Skřipov). Poslední rok války prožil v rodišti rodičů u tety a strýce. Jeho tatínek pracoval jako jeřábík v železárnách v Ostravě Vítkovicích, v roce 1945 začal pracovat jako úředník na Jednotném národním výboru v Ostravě Mariánských horách. Měl mladšího bratra Josefa, který se narodil 1. 3. 1945. Celý život pracoval jako profesionální hasič při Hasičském záchranném sboru v Ostravě. Zemřel v roce 2017.

Ačkoliv se narodil do válečné doby, vzpomínky na válku má s ohledem na rok narození jen mlhavé. Ve svých šesti letech začal navštěvovat národní školu v Ostravě Mariánských horách, v jedenácti pokračoval na osmileté střední škole. Vzdělání zakončil v roce 1959 na jedenáctileté střední škole v Ostravě v ul. Matiční, aby v témže roce nastoupil na hornicko-geologickou fakultu VŠB v Ostravě. Tu absolvoval v roce 1965 a získal titul inženýr. Poté získal umístěnku k Rudným dolům Jeseník a s vidinou lepších zítřků a možností pracovních příležitostí i v zahraničí se přestěhoval do Starého Města pod Sněžníkem, kde žije dodnes.

Jeho původní představa byla ovšem jít studovat pedagogickou fakultu. Měl rád děti a volnočasové aktivity, sport. Od svých dvanácti let byl zapáleným hráčem volejbalu. I díky sportu a pevnému přátelství mu zřejmě některé dobové politické události, jako např. nástup komunismu, tolik nezasahovaly do jeho dětství a dospívání. Žil svůj ostravský život. Teprve po příchodu do Starého Města v něm začaly rezonovat otázky, co vlastně bude dělat. Naštěstí i tady objevil nadšené volejbalisty, s některými je stále v kontaktu.

Rok 1968 už prožíval v Rudných dolech. Na 21. srpen si vzpomíná jako na den, kdy létalo neobvyklé množství letadel a díky rozhlasu se i s dalšími kolegy dozvěděli, co se vlastně děje. Informace to byly ale spíše neúplné, i tak je nenechaly klidnými. Ve Starém Městě však k žádným dramatickým událostem spojeným se vstupem vojsk nedošlo. Následující roky prožil v relativní spokojenosti, i když přiznává, že pro jeho manželku byly začátky v této oblasti dosti náročné. Z velkého města byla zvyklá na jiný život, na lepší dostupnost potravin i praktických věcí. Některé informace byly podávány poněkud jednostranně.

V roce 1977 se stal ředitelem závodu a nějakou dobu ještě odolával stranickým funkcím. To se dařilo i díky vyššímu počtu komunistů na technických pozicích. Nebyl tedy až takový důvod nutit vstoupit do strany další zaměstnanec. Po několika měsících ve funkci ředitele ho v práci ale navštívil vedoucí tajemník komunistické strany ze Šumperka a po jednání s ředitelem podniku a předsedou KSČ podal přihlášku do strany. Připouští, že jako člen strany měl více možností ovlivňovat stranický výbor ve vztahu k provozu a výrobě.

S manželkou vychovali dceru Hanku, která vystudovala Pedagogickou fakultu v Olomouci. Promovala v roce 1989. Právě jejich dcera oběma rodičům do jejich poklidného života přinesla tolik zásadní nezkreslené informace o probíhajícím pádu komunismu. Pan Černín přiznává, že jí zpočátku nechtěl věřit, oficiální informace byly dlouhodobě diametrálně odlišné. Dcera se ovšem aktivně angažovala a neoficiální cestou předávala informace dalším lidem v okolí.

I Rudné doly rok 1989 zásadně ovlivnil. Byli odvoláni náměstci ředitele podniku i ředitelé jednotlivých závodů a na jejich pozice byla vysána nová výběrová řízení. V této době se i měnily charaktery lidí, ne všichni vítali přicházející svobodu s otevřenou náručí. Pan Černín se do výběrového řízení na funkci ředitele závodu nepřihlásil. Od roku 1990 působil jako kulturní referent v rekreačním středisku MV ČR Morava. Práce ho bavila, ale když bylo na sklonku roku 1990 vyhlášeno nové výběrové řízení na ředitele závodu ve Starém Městě, tak se přihlásil a od 1. ledna 1991 se do funkce ředitele opět vrátil. Je toho názoru, že politická/stranická činnost do firem nepatří. V říjnu 1994 se Rudné doly ve Starém Městě privatizovaly. Pracovně v nich setrval několik dalších let, a to na různých vedoucích pozicích.

Od roku 2003 mu byl přiznán starobní důchod. Aktivně činný v rámci města ale zůstal a zůstává dodnes. Působil ve funkcích člena Rady města, v zastupitelstvu, jako předseda kontrolního výboru. V roce 2006 se dokonce souhrou náhod stal na jedno volební období starostou města. Zajímavostí je, že v letech 2013 – 2018 vykonával činnost městského kronikáře. Vždycky se snažil být v rámci komunální politiky aktivní a s lidmi vycházet.

Rudným dolům a technologickým postupům zasvětil většinu svého pracovního života. Jeho manželka po ukončení studia učila na Horní Bečvě, kam se dostala na umístěnku. Když pan Černín nastoupil do Starého Města, požádala o přeložení a následně se do Starého Města za ním přestěhovala a začala učit na 1. stupni místní základní školy.

Manželé Černínovi stále žijí ve Starém Městě pod Sněžníkem. Od dcery Hanky mají tři vnuky.

Pan Černín se domnívá, že lidé jsou pořád stejní – jsou dobří a jsou špatní.